

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: V. L. L., narozený dne X
statní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škopkem
sídlem Dukelských hrdinů 59, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-130/ZA-ZA11-HA13-2025 ze dne 26. 3. 2025

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 26. 3. 2025 podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že výrok napadeného rozhodnutí odporuje § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) a § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil zjištěný skutkový stav, a sice, že má žalobce dluhy u svých příbuzných, je v prodlení, a v případě návratu do Vietnamu by tyto dluhy nemohl splácet.
3. Podle žalobce je evidentní, že pokud se do Vietnamu vrátí, společnost na něj bude nahlížet jako na člověka, který není schopen pomáhat své rodině, jejíž členové jsou nezaměstnaní, zejména pak matce, která je nemocná. Žalobce připustil, že ačkoli při pohovoru tuto myšlenku výslovně neformuloval, je zjevné, že jako člověk neschopný dostát svým závazkům a pomáhat rodině by doma čelil společenskému odsudku. Žalobce uvedl, že mu zcela reálně hrozí rozpad rodinných vztahů a vyloučení ze společnosti.
4. Žalobce označil za nesprávný závěr žalovaného, že neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce vyjádřil domněnku, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Zdůraznil, že v jeho případě jsou dány důvodné obavy, že ve Vietnamu by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Uvedl, že vážnou újmou je i ponižující zacházení, za které je třeba považovat i výše zmiňované faktické vyloučení ze společnosti, které ve Vietnamu hrozí tomu, kdo nepomáhá rodině a nesplácí své dluhy.
5. Žalobce připomněl, že aplikaci § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nebrání ani § 2 odst. 6 zákona o azylu, jelikož původcem vážné újmy může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že strana kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Žalobce označil za zřejmé, že státní orgány nejsou schopny ponižujícímu zacházení s žalobcem zabránit.
6. Žalobce se odkázal na veřejně dostupné zdroje, dle kterých prý vietnamská vláda podporuje odchod svých občanů ze země. Jmenovitě citoval adresu <https://vietnamnet.vn/en>. Uvedl, že vietnamští občané vracející se ze zahraničí do vlasti mají problémy při hledání zaměstnání a pro absenci sociálního systému a ostrakizaci jsou ohroženi bezdomovectvím. Žalobce zmínil, že ve Vietnamu žije v chudobě přibližně 12 milionů občanů a míra nezaměstnanosti je tam vysoká.
7. Žalobce konstatoval, že pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 zákona o azylu musejí být splněny kumulativně obě zákonné podmínky – žadatel uvádí pouze ekonomické důvody a zároveň neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí vážná újma. Podle žalobce nebyla ve vztahu k němu druhá jmenovaná podmínka naplněna, jelikož uváděl skutečnosti, z nichž lze dovodit, že mu hrozí ponižující zacházení.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu, že skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Zdůraznil, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že napadené rozhodnutí je patřičně odůvodněno.
10. Žalovaný konstatoval, že žalobní body se týkají pouze ekonomických důvodů. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce chce v České republice vydělávat peníze, aby

mohl splácet svůj dluh ve Vietnamu. Žalobce podle žalovaného žádné skutečnosti vypovídající o hrozbě vážné újmy netvrdil. Žalovaný uvedl, že žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit vyhoštění. Dodal, že pokud by nedošlo k žalobcovu zadržení Policií České republiky, žádost o mezinárodní ochranu by nebyl podal. Kdyby měl podle žalovaného žalobce o mezinárodní ochranu skutečný zájem, mohl tak učinit dříve, neboť mu v podání žádosti před jeho zadržením nic nebránilo. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v protokolu sám potvrdil, že mu ve Vietnamu žádné nebezpečí nehrozí.

11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovil souhlas jak žalobce, tak i žalovaný. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud posoudil stěžejní námitku žalobce, že nebyly dány důvody pro zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, jelikož v žádosti o mezinárodní ochranu vedle důvodů ekonomických uváděl i skutečnosti, z nichž bylo lze dovodit, že mu hrozí vážná újma ve formě ponižujícího zacházení spočívajícího ve společenské ostrakizaci.
14. § 14a odst. 1 zákona o azylu stanoví, že *„doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
15. Podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu platí, že *„za vážnou újmu se [...] považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu“*.
16. Ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu stanoví, že *„žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody“*.
17. Soud studiem správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 2. 2025 žalobce uváděl jako impuls pro vycestování z vlasti a také pro podání žádosti o mezinárodní ochranu výlučně ekonomické obtíže spočívající v neschopnosti dostát smluvním závazkům. Jako důsledek svého nynějšího prodlení se splácením dluhu uvedl žalobce opět výlučně hospodářské důsledky, a sice narůstající úroky. Obavy ze své společenské ostrakizace coby dlužníka neschopného finančně podporovat vlastní rodinu formuloval žalobce teprve v žalobě. Žalobce při pohovoru výslovně uvedl, že jiné problémy ve vlasti neměl. Na otázku žalovaného, zda by chtěl závěrem pohovoru uvést jiné skutečnosti, které by měly být vzaty v potaz při posuzování žádosti, odpověděl *„ne, to je vše“*. S ohledem na to žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že důvodem žalobcova odchodu z vlasti byly jen a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pouze ekonomické důvody (dluhy ve vlasti, zájem pracovat v České republice), a žalobce zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

18. Nelze přisvědčit konstatování žalobce, že z jeho pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu bylo zjevné, že mu ve Vietnamu hrozí vážná újma. Nevyplyvá-li z jeho výpovědi víc než obecná ekonomická motivace a nekonkrétní zmínka o věřitelích, nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby dedukoval ponižující zacházení coby možný důsledek předluženosti. Bez explicitního tvrzení žalobce, že se po návratu do Vietnamu, coby dlužník v prodlení, obává rozvratu vztahů s rodinou, příbuznými a známými, ale též nezaměstnanosti a v krajním případě i bezdomovectví, tedy nebyl žalovaný povinen domýšlet jednotlivé konsekvence žalobcovy neschopnosti dostát smluvním závazkům, zejména zvažovat možné scénáře jeho společenské ostrakizace včetně všech z ní plynoucích negativních důsledků. Např. již v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, Nejvyšší správní soud uvedl, že v rámci azylového řízení existují „dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Obdobně lze poukázat na právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42: „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li v řízení před správním orgánem pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem v řízení před správním orgánem neuváděné.“
19. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k názoru, že žalovaný nepochybil, když z žalobcovy předluženosti nedomýšlel eventualitu jeho faktického vyloučení ze společnosti, a neposuzoval, zda s tím spojené negativní důsledky mohou dosáhnout intenzity vážné újmy. Soud nicméně zohlednil, že žalobce svá tvrzení dostatečně konkretizoval v žalobních bodech. Obecné pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, modifikoval (mimo jiné) čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Uvedené ustanovení ukládá členským státům EU zajistit, aby účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Toto ustanovení nebylo v českém právním řádu provedeno, je tudíž s ohledem na svou povahu přímo aplikovatelné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, bod 22, či ze dne 26. 11. 2015, čj. 10 Azs 194/2015-32). Princip *non refoulement* přitom může tvořit jak výjimku z § 75 odst. 1, tak výjimku z § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. (vázanost žalobními body), neboť soud musí nad rámec žalobních bodů respektovat uvedený princip vyplývající ze Ženevské úmluvy a také z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 7 Azs 79/2009-84).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil důvodnost v žalobě formulované obavy z ponižujícího zacházení. Tvrze ní ponižující zacházení spočívá podle žalobce v možném společenském odsudku a ostrakizaci kvůli dluhům, konkrétně v reálné možnosti rozpadu vztahů žalobce s rodinou, příbuznými a známými. Soud především konstatuje, že případné následky nesplacení dluhu, předvídané vietnamským právem, nemohou být důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany, jelikož tento institut nelze využívat k vyhýbání se plnění závazků (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 216/2017-40). Ani společenský odsudek osoby, která neplní své závazky, nemůže být bez reálné hrozby (např. nelegální praktiky věřitelů či vězení pro dlužníky – nic podobného však žalobce netvrdí) nelidským ani ponižujícím zacházením, naopak se jedná o běžnou neformální sociální sankci. Negativní společenské hodnocení dlužníka neplnícího závazky představuje zcela přirozenou reakci společnosti. Samotné stigmatizační dopady (zhoršené pracovní vyhlídky, společenská hanba) zůstávají v rovině sociálních a ekonomických důsledků, které nejsou bez dalšího azylově relevantní. Správní soudy konstantně judikují, že *„ekonomické či sociální potíže v zemi původu není [...] možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Ekonomická migrace nepoživá ochrany azylového práva“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 5 Azs 377/2019-37, důraz doplnil soud). Ani obavu žalobce z toho, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, č. j. 32 Az 1/2018-35). Soud shrnuje, že v souladu s judikaturou správních soudů nedosahuje horší zaměstnatelnost, ani typické důsledky předluženosti jako je hrozba exekuce či nátlak věřitelů, prahu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 6 Azs 5/2011-45, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 5 Azs 377/2019-37, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 279/2019-45, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 216/2017-40).
21. Pro úplnost soud posoudil též tvrzení žalobce, že by po návratu do vlasti mohl být v důsledku absence sociálního systému ohrožen bezdomovectvím. K této žalobcem nastíněné hypotetické možnosti soud uvádí, že ani málo rozvinutý sociální systém, který, z pohledu vyspělých zemí, neposkytuje nemajetným osobám dostatečnou pomoc v hmotné nouzi, sám o sobě pronásledování nezakládá. Sociální práva nepatří mezi základní lidská práva ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), úroveň ochrany těchto práv závisí v každé zemi především na její ekonomické vyspělosti, a tedy ani nižší standard ochrany těchto práv, než jaký je běžný či obvyklý např. v zemích Evropské unie, nepředstavuje sám o sobě pronásledování, a to ani ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Situace by mohla být jiná, pokud by k této obecně nepříznivé ekonomické a sociální situaci u žalobce přistoupila ze strany státních či nestátních původců pronásledování další konkrétní příkoří, příkladmo uvedená v čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice, která však žalobce nekonkretizoval ani v žalobě.
22. Soud nepřehlédl tvrzení žalobce, že jsou vietnamským občanům – navrátilcům do vlasti – kladeny překážky při hledání zaměstnání, a že jsou terčem ústrků. Žalobce se při svém tvrzení odkazoval na adresu <https://vietnamnet.vn/en>. Soud konstatuje, že tento internetový odkaz neodkazuje na konkrétní zprávu, nýbrž toliko na domovskou stránku

zpravodajského portálu. Žalobcem uvedený zdroj proto není dostatečně konkrétní pro to, aby z něj mohl soud čerpat informace prokazující žalobcovo tvrzení. Žalobce tedy neprokázal pravdivost svého tvrzení. Soud pro úplnost dodává, že žalobcem tvrzenou informaci nelze považovat ani za notorietu, kterou by nebylo třeba dokazovat. Ačkoli soud ve shodě s judikaturou (zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58) velmi restriktivní interpretaci notoriety nesdílí, má za to, že informaci o vnitropolitické situaci ve Vietnamu a tamních společenských realitách nelze v českém prostředí za notorietu považovat; ostatně sám žalobce veřejnou dostupnost informace neilustroval na českém zdroji. Soud proto shrnuje, že ze správního spisu (zejména z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze 4. června 2024 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu s podtitulem Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv) ani z důkazních návrhů učiněných v řízení před soudem možnost diskriminačního nakládání s vietnamskými občany – navrátilci do vlasti – nevyplývá.

23. K námitce žalobce, že se v jeho případě měl žalovaný zabývat také tím, zda nejsou dány důvody pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud poukazuje na ustanovení § 16 odst. 4 zákona o azylu: *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.“* Žalovaný tedy správně neposuzoval důvody pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné se toto posouzení neprovádí. Soud pro úplnost dodává, že žadateli o mezinárodní ochranu lze udělit národní humanitární azyl jen v případě hodného zvláštního zřetele; teprve jde-li o případ hodný zvláštního zřetele nastupuje prostor pro správní uvážení žalovaného (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS). Z ustálené judikatury vyplývá, že pojem *„případ hodný zvláštního zřetele“* míří na situace, ve kterých jsou konkrétní okolnosti případu natolik výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné, že by bylo v daném případě nehumánní azyl neposkytnout. To umožňuje správnímu orgánu reagovat na případy, které byly v době přijímání zákona o azylu předvídané (jde např. o osoby zvláště těžce postižené, nemocné, osoby přicházející z oblastí postižených nejruznějšími přírodními a humanitárními katastrofami), ale také na případy nepředvídané. Azyl z humanitárních důvodů však nelze udělit pouze proto, že žadatel o mezinárodní ochranu by měl v zemi svého původu ekonomické potíže. Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň k nim dochází z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (srov. usnesení NSS ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, či rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26).
24. Soud shrnuje, že podmínky zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu jsou kumulativní: (i) žadatel uvádí výlučně ekonomické důvody a zároveň (ii) neuvádí skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy. V řízení před správním orgánem žalobce skutečnosti svědčící o vážné újmě neuvedl. Ani po zohlednění žalobního tvrzení o hypotetickém ponižujícím zacházení (společenské ostrakizaci) po návratu do vlasti soud neshledal reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Samo „přerámování“ ekonomických potíží do roviny společenského odsudku není způsobilé vytvořit azylově relevantní tvrzení; stále se jedná o obtíže, co do své příčiny, ekonomické.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soud proto nepřisvědčil žalobcově námitce, že kumulativní podmínky § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v jeho případě nebyly naplněny.

25. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 8. září 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce